

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Τόν βλέπομε ! αποκρίθηκε ο "Αμαδίσ εκ μέρους του πλήθους. — Φαίνεται, συνέχισε ο δούξ, ότι άλλοτε προσέφερε υπηρεσίες στον πατέρα μου...

— "Αν άσπαρμύεθα τις υπηρεσίες μου, θ' άλλαζατε τόνο, ύπερήφανο άρχοντα ! τον διέκρινε ο Ροβέρτος, ο όποιος είχε άκουσπίσει τις πλάτες του σ' ένα δέντρο και χαμογελούσε διαφορούμενα, "Υπομονή, δ' μους...

— Με λίγα λόγια, έξακολούθησε ο Μοντιμαρανού, ο Κοντστάβλος, από λόγους έπαινονόησης απέναντι μου, με ύποχρέωσε να του ύποσχεθώ, ότι θα τον καθιστούσα εύγενή και ότι θα τον έπλουτίζα. Τη μιά άπ' αυτές τις ύποσχέσεις την έξεπλήρωσα ήδη, "Εβγαλα αυτόν τον άνθρωπο άπ' την άφάνεια και τον έφοδιάσα με δίπλωμα εύγενείας. Δέν ύπολείπεται πια παρά να τον κάνω πλούσιο. Αυτών ένώπιον όλων ήμών, έγώ ο "Ερχιος Μοντιμαρανού, δορίζω σ' αυτόν τον άνθρωπο τον πύργο μου Λαμβίλ με όλες τις γαίες του και όλα τα είσοδήματά του. "Ετσι πιστεύω, ότι έξοχλώ κάθε χρέος μου απέναντι του, και ότι η σκέπη του πατέρα μου δέν θάχη κανένα λόγο ναίνα διασφαλισμένη μαζί μου. Τι λέτε σεις ;

— Χαίρε Μαρία ! ανέφώνησε ο Χαρεμαρίας. "Εχω την ιδέα ότι ο πύργος Λαμβίλ είναι πολύ μεγάλο διακοσμητικό για τό δάχτυλο αυτού του ανθρώπου...

Καί συνέκλήρωσε σιγά :

— Τοί... παλινθεοώτου!... "Ακούγοντας την άστεία αυτή άναφώνησι του Χαρεμαρίας, όλοι οι παριστάμενοι γέλιασαν. "Επειτα ο δούξ έπληρώσε τό Ροβέρτο και του είπε :

— Βλέπετε, κύριε, ότι έξεπλήρωσα ήδη την έπιθήμια του πατέρα μου. Μπορείς από αύριο να μου φέρεις ένα συμβόλαιουγράφου της έπιλογής σου, για να κανονίσουμε τελεσίδικα τό δώροα που σου κάνω.

"Επισκολούθησε ένα λεπτό βαθεύς σιωπής. Κατόπιν ο δούξ έξακολούθησε :

— "Υπολείπεται άκόμη έκπομπής ένας τελεσίδικος λογαριασμός μαζί σου. "Ελησιόνησε τό σέβας που όφειλες απέναντι μου, έπρωτάλεσε μέσα στό στήν μου έναν ξένο μου και με τις βρισιές σου και τις άπειλές σου τον έξανάγκασες να διασταυρώση μαζί σου τό σπαθί του. "Αν ήσουν ειλικρινής κα' όχι ένας νόθος, που σε συμμάζεψε ο πατέρας μου άπ' τό δρόμο, θα σε καλούσα σε μονομαχία. Ξέρεις καλά όμως πως αυτό είναι άδύνατον. Γνωρίζεις επίσης καλά, ότι είσαι δημοσώτημα μου, και χωρίς έμάς δέν θα ύπηρεζε σήμερα. Σάν ύπηρετή μου λοιπόν έχω τό δικαίωμα να σε διώξω... και σε διώχνω !...

Ο Ροβέρτος έβγαλε ένα μουγκρητό μανιάς και θέλησε να φέρη τό χέρι του σπαθί του.

— Πάρτε τό ξίφος άπ' αυτόν τον άνθρωπο, πρόσταξε ο δούξ, και βγάλτε τον έξω ! Κι' άν σας φέρη αντίσταση, μαστιγώστε τον...

— "Όσο βλοσυρακά έγώ στη ζωή, φωνάζοντας τότε ο Ροβέρτος με μανία, κανέναν δέν θα μου πάρη τό ξίφος...

Και συγχρόνως θέλησε να βγάλη τό σπαθί του άπ' τη θήκη για να τό κάνει χοιμάτια. "Αλλά ο "Αμαδίσ, που είχε γλυστορήσει κρυφά από πίσω του, πρόσταξε, που τό άρπάξε και άρχισε να τό σαλεύη πάνω άπ' τό κεφάλι του Ροβέρτου Κέρ, φωνάζοντας κροιδειντικά :

— Ζήτω τό ξίφος του μεγάλου Ισότη !

"Αν και ο δούξ ήτο παρών, στά λόγια αυτά του νεαρού άκολούθησε έξεπασ βροχή από χειροκροτήματα, γέλια και γιουχασιούς.

"Ο Ροβέρτος ξαναήρθε τό σπαθί του. "Ηταν πειά τρομερός στη θέα.

— "Α ! μοιρομύριζε, τρίζοντας τά δόντια του. Πάει τό παιγνίδι, τό χάσαμε ! "Έννοια σας όμως, κα' αυτά τά γέλια θα μεταβληθούν άργότερα σε κλάμματα...

Καί, λέγοντας τά λόγια αυτά, όθρησε και πέρασε μέσα από τό πλήθος των συγγενετρομενων ύπηρετών που είχαν παραμείσει για να του κάνουν τόπο. Ούτε ο Κέρν, όταν έφηνε κινήμενος από τη θεική κατάρρα, δέν είχε τό βλοσυρό και άταίσιτο πρόσωπο του καταντροπαομένου γραμματέως. Τά χαρακτηριστικά του είχαν ανασπασθή τρομερά και τά μάτια του πετούσαν άστραγές μίσους.

Ήησε τρεχάτος τό δρόμο που οδηγούσε άπ' τον πύργο στό χωριό κ' ύστερ' από μία ώρα καθόταν σε μία ταβέρνα, πλάι σε μερικούς στρατιώτες μεθισμένους, προσπαθώντας να μεθίση κα' αυτός και σκαρπώντας τά χοιμάτια με τη φουχτα.

"Ο ταβερνιάσης στεκόταν όλόθως μπροστά του, προσέχοντας και στις παραμικρότερες διαταγές του και όνομάζοντάς τον φωναχτά κείφιο Ισότη.

— "Εμπρός, ως ποιήσε ! φώναζε κάθε τόσο ο Ροβέρτος. Στην ύγειά σας, καλλίχρεια μου ! Τίποτε άλλο δέν άζει, όσο τό καλό κρασί κα' η χαρούμενη συντροπή!...

Καί χτεπίσε έπαιδειχτικά τό γεμάτο βαλάντιό του...

— "Εδώ μέσα, έλεγε, ύπάσχον ό,τι νομισματα θέλετε... Άφρες, δουράτια, σκούδα... Κι' άμα τελειώσουν αυτά, θα βροδίμε κα' άλλα... Δέν έχω άνάγκη από τίποτε... "Ο πύργος Λαμβίλ είναι ιδιοκτησία μου...

— Μέθεσε ο κακομοίρης ! ψιθύρισε ο ταβερνιάσης.

— Είναι ιδιοκτησία μου, γιατί μου τον έδώρησε ο δούξ, έξακολούθησε ο Ροβέρτος. Ροιήστε ο Ραϊμονδέτος, που ήταν παρών δίνα ο γενναϊόδορος αυτός άρχοντας μου χάρισε τον πύργο, με όλες τις γαίες του κα' όλα τά είσοδήματά του!...

— "Αλήθεια, με την πίστι μου ! φώναζε ο Ραϊμονδέτος, ο δασοφύλακας, που είχε καταφύθει εντομεταξύ κα' αυτούς εκεί. Αυτό είναι τόσο άληθινό, όσο και τό ότι έπιασα τη γυναίκα μου στό γόνατα του άκολούθου "Αμαδί !

— "Ας ποιήσε λοιπόν ! επανέλαβε ο Ροβέρτος. Φέρε μας "Ισπανικό κρασί κα' άπ' την καλύτερη μάρκα!...

Οι στρατιώτες έβιναν και γελούσαν. "Ο ταβερνιάσης κερνούσε και γελούσε κα' αυτός.

— "Νά ! μουστρήσι μία φορά, έλεγε κατειχαριστήμενος. Μά τό Θεό, θα μεταφέρω την ταβέρνα μου στην είσοδο του πύργου Λαμβίλ !...

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

"Η οίνοποσία αυτή βάσταξε ως τις έννιά τό βράδυ. Καί τό θέμα που παρουσιάζονταν πλέον εκεί μέσα, ήταν γραφικά. "Ο ταβερνιάσης άκουσιαιμένος σ' ένα στίλο, ήταν βυθισμένος σε σκέψεις. Οι στρατιώτες, έλεινισό στό μεθύσι, κοιμόντουσαν, άλλοι άπάνω στό τραπέζι κα' άλλοι άποκάτω. Πιο πέρα κοιμόταν ο δασοφύλακας που παραιμιούσε. "Ο Ροβέρτος Κέρ, τέλος, καθόταν σ' ένα σκαμνί με τό κεφάλι του σκυμμένο, τό σπαθί του άνάμεσα στό πόδια του, βλοσυρός, άταίσιος.

"Εξάρα όμως άνορθώθηκε και κιντάξε γήγρο του. Είδη την ταβέρνα βυθισμένη στό σκατάδι και τό λυχνάκι να κιννίζη. "Αδειασε για τελευταία φορά τό ποτήρι του και τώπασσε έπάνω στό λυδιστροντό. "Επειτα σκώθηκε κα' έβγαλε τό χέρι του στον όμο του δασοφύλακα.

— Σύντα ! του φώναζε.

(Άκολούθει)

Κάθονταν σ' ένα σκαμνί με τό κεφάλι σκυμμένο και τό σπαθί του άνάμεσα στό πόδια του, βλοσυρός, άταίσιος...